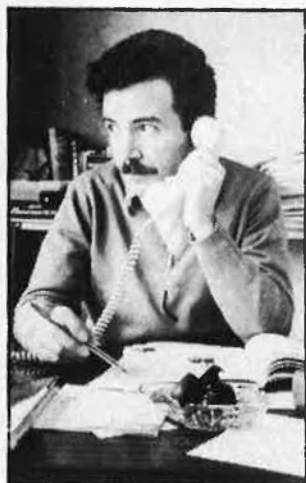

Francesc Pérez i Moragon

L'OTAN amb grip

«Febrer és un mes intolerable». Crec que ho deia així l'admiradíssim Josep Pla, ja a les acaballes de la seua llarga vida, quan s'havia fartat d'observar i d'anotar els canvis climàtics (i els altres) al seu petit país de l'Empordà. En això, com en tantes altres coses, en moltes, no puc fer més que donar-li tota la raó i posar-me sense cap mena de condicions de prejudicis al seu costat. Febrer és, en efecte, un mes intolerable, horrible i abominable que, al costat d'altres disgustos menors, m'ha proporcionat enguany un grip de cavall.

La malaltia mostra una notòria resistència a abandonar-me, malgrat els específics que puntualment em subministren amb una disciplina exemplar. Així, haig d'escriure aquestes ratlles dolçament marejats per uns graus suplementaris de temperatura, de febre, que em destorben i em lleven les ganes de parlar de res mínimament transcendental.

Si no fos perquè estic segur que em guanyaria una fama de frívol immerescuda —per desgràcia meua—, diria que justament per això és el moment de parlar, una vegada més, de l'OTAN.

Ja ho sé, que això de l'OTAN no és qüestió per a fer-ne bromes, però, ¿què volen?, a mesura que s'acosta el 12 de març veig més clarament que el referèndum serà un tràmit d'escassa eficàcia, per molt important que siga.

Posem que el govern el guanya. No passa res. Posem que el perd. Hi ha solucions per a tot. La més coneguda i ja prevista per alguns comentaristes serà incloure en el programa electoral del PSOE la continuïtat en l'OTAN i, com que molt probablement els socialistes tornaran a obtenir majoria parlamentària, la derrota quedarà ràpidament esmenada, ni que siga a costa d'un cert descrèdit polític i de la pèrdua, sempre desagradable, d'alguns escons, unes poques desenes potser.

Certament, es tractaria d'un truc que no deixaria en molt bon lloc el PSOE, ni davant la ciutadania ni davant els aliats exteriors. Ara, tant l'una com els altres ja estan prou avesats a, ¿com ho diríem?,

determinades peculiaritats de la vida política espanyola antiga i recent.

Siga com siga, la qüestió és no eixir de l'OTAN i ja sabem (Reagan ho acaba de deixar veure ben clar parlant de les eleccions filipines) que interpretar la voluntat popular no és una simple operació matemàtica. Si a Reagan no repugna una certa dosi de frau en les eleccions manipulades per Marcos a Filipines, ¿per què hauríem de considerar excessiu que el PSOE fes dir a les urnes, en una segona ocasió, allò que no volgueren dir a la primera? El fi justifica els mitjans, i amb això ja està tot dit.

Potser per aquest mateix motiu poguérem assistir, la setmana passada, a un espectacle tan educatiu com poc divertit: la controvèrsia amb Alianza Popular, sobre el que González va dir o no dir al Congrés de Diputats, de si el Pla Estratègic Conjunt (PEC) seria discutit a la Cambra. Per a AP, la polèmica té un sentit clar: crear tants punts de fricció com siga possible, posar el govern en tants compromisos com puga abans del referèndum.

Tots estan nerviosos, estranyament nerviosos. El PSOE, perquè no veu clara la victòria. Els mitjans atlantistes europeus, per la mateixa causa. Alianza Popular, perquè comença potser a adonar-se que, acabe com acabe el referèndum, no li resultarà tan rendible com voldria, ni de bon tros. I, quan s'està nerviós, ja es pot esperar incidents d'aquest caire. I els que vindran encara, abans del 12 de març. I l'endemà.

En tot cas, una cosa es pot dir. González és un polític probablement mediocre, però té la mare de déu de cara. Si més no, la televisió li fa el paper de mare de déu, cada volta que ofereix al ciutadà la comparació inevitable entre ell i la tribu d'oposició que, només aparèixer en pantalla, sembla que els han triats a posta per a donar-li la raó. Allà tenim Fraga. Herrera de Minón, la presumpta gran troballa de Fernando Suárez «y compañeros mártires», com diria Joan Fuster.

Mentre la dreta només siga una simple representació de l'orfanat creada per la falta de poder, el PSOE anirà fent. L'OTAN n'és un exemple magnífic, però només un altre exemple. □